

"ԵՍ ԵՄ ԱՍՏՈՒԾՈՅ ՈՐԴԻՆ"

(Յովհ. Ժ. 36)

Յովհաննէս Աւետարանիչի վկայութեամբ, մաւակատիփի տօնին առիթով երբ Յիսուս կը շրջագայէր Երուսաղէմի Սողոմոնեան Տաճարի կամարակապ գաւիթին մէջ, հրեաներ կը շրջապատեն զինք ու հարց կու տան. «մինչեւ ե՞րբ մեզ տարակուսանքի մէջ պիտի թողուս, եթէ դուն ես մեսիան, համարձակ ըսէ մեզի: Ըսի ձեզի, քայց դուք չէք հաւատար, կը պատասխանէ Յիսուս: Այն գործերը գորս ես կը կատարեմ Հօրս անունով՝ անոնք կը վկայեն ինծի համար: Սակայն դուք չէք հաւատար, վասն զի ոչխարներէս չէք: Իմ ոչխարներս իմ ձայնիս մտիկ կ'ընեն եւ ես կը ճանչնամ զանոնք եւ ինծի կը հետեւին. ու ես անոնց յաւիտեանական կեանք կու տամ. եւ անոնցմէ ոեւէ մէկը երբեք պիտի չկորսուի. եւ ոչ ոք պիտի կրնայ յափշտակել զանոնք իմ ձեռքէս: Հայրս, որ տուած է զանոնք ինծի, ամէնէն մեծ է, ուստի ոչ ոք կրնայ յափշտակել զանոնք իմ ձեռքէս: Հայրս եւ ես մէկ ենք» (Յովհ. Ժ. 24-30):

Հրեաներուն համար Յիսուսի վերջին հաստատումը հայեցողութիւն էր, որուն արդար պատիժը մահ է փարկոծութեամբ՝ մովսիսական օրէնքի տրամադրութեամբ: Արդարեւ, Գիրք Ղեւտացւոց մէջ ըսուած է. «Տէրոջը անունը հայեցողը անշուշտ պիտի մեռցուի. ժողովուրդը պիտի փարկոծէ զայն, ըլլայ օտարական թէ երկրացի» (Խ. 16):

Աւետարանագիրը կը շարունակէ պատմել, թէ ինչպէս հրեայ ամբոխը փարեւ հաւաքեց Յիսուսը փարկոծելու համար. քայց այդ սպառնալից կացութեան դիմաց, ան հանդարտութեամբ հարց կու տայ. «Շատ քարի գործեր ցուցուցի ձեզի իմ Հօրմէս, անոնցմէ ո՞ր գործին համար զիս կը փարկոծէք: Հրեաներ կը պատասխանեն,

թէ քարի գործի համար քեզ չենք փարկոծեր, այլ հայեցողութեան համար, քանզի դուն որ մարդ ես, ինքզինդ Աստուած կ'ընես: Յիսուս օրէնքի ու Ս. Գիրքի փաստով կը պատասխանէ. Ձեր օրէնքին մէջ գրուած է՝ ես ըսի թէ դուք աստուածներ էք (Սաղմ. 2Ա. 6). եւ այս անունը տրուած է անոնց, որոնք Աստուծոյ հրամանով իշխանութիւն կը վարեն: Արդ, դուք ալ կ'ընդունիք որ Ս. Գիրքին ըսածը ուղիղ է, եւ եթէ Ս. Գիրք Աստուած կ'անուանէ լոկ Աստուծոյ հրամանով իշխանութիւն վարողը, ինչո՞ւ հայեցողութիւն կը դատէք՝ երբոր Աստուած անուանուի այն, որ Աստուծմէ սրբուած եւ օծուած ու զրկուած է: Եթէ Աստուածորդիութիւնս յայտնած ատենս Աստուծոյ գործերը կատարած չըլլայի, թերեւս դիտողութեան պատճառ ունենայիք եւ չհաւատալնիդ արդարացնէիք: Արդ՝ քանի որ կը տեսնէք որ Աստուծոյ գործերը կը կատարեմ, եթէ խօսքիս չէք հաւատար, գործին հաւատացէք. եթէ խօսքերուս գորութիւնը չէք ըմբռներ, գործերուն գորութիւնը ընդունեցէք, եւ համոզուեցէք որ ներքին միութիւն կայ Հօր Աստուծոյ եւ իմ մէջ. նա ինձմով կը գործէ. ես անով կը գործեմ. «Հայր յիս է, եւ ես ի Հայր: Ես եւ Հայր իմ մի եմք» (տե՛ս Համապատում, էջ 334-335):

Յովհաննէսի յիշատակած մաւակատիփի տօնին դրուագը յատկանշական է ու շատ կարեւոր փրիստոնեաներուն համար, որովհետեւ այդ առիթով միայն Յիսուս իր բերնով յայտարարեց Աստուծոյ Որդին ըլլալը:

Աստուածաշունչին մէջ շատ մը նկարագրութիւններու կը հանդիպինք, ուր տարբեր առիթներով, զանազան անձերու

կողմէ վկայութիւն տրուած է Յիսուսի մասին՝ իբրեւ Աստուծոյ Որդին: Չորրորդ Աւետարանէն կ'արժէ մէջբերել երկու օրինակ:

Ամլորդին ժողովուրդը ապաշխարութեան հրաւիրելով կը մկրտէր զանոնք ու կը պատգամէր. «Ես այն ձայնն եմ, որ անապատին մէջ կը գոչէ. ուղղեցէ՛ք Աստուծոյ ճամբաները, ինչպէս ըսաւ Եսայի մարգարէն ... Ես կը մկրտեմ ջուրով. սակայն ձեր մէջն է արդէն ինձմէ յետոյ գալիքը, որ ինձմէ առաջ կար, եւ դուք չէ՛ք ճանչնար»: Օր մը, երբ Յովհաննէս Մկրտիչ նշմարեց Յիսուսը որ իրեն կը մօտեցար մկրտուելու համար, բարձրաձայն աղաղակեց. «Ահաւասիկ Աստուծոյ Գառնուկը, որ իր վրայ առած է աշխարհի մեղքը. սա է, որու մասին կ'ըսէի ... Յովհաննէս վկայութիւն տուաւ ըսելով՝ թէ կը տեսնէի Հոգին, որ կ'իջնէր երկինքէն աղանիի կերպարանով եւ կը հանգչէր անոր վրայ ... ան որ զիս զրկեց ջրով մկրտելու՝ ըսաւ. որուն վրայ որ տեսնես Հոգին կ'իջնէ եւ կը հանգչի, ա՛ն է Սուրբ Հոգիով մկրտողը: Ու ես տեսայ եւ վկայեցի թէ ան է Աստուծոյ Որդին» (Յովհ. Ա. 23-34):

Յովհաննէս Աւետարանին առաջին գլուխին մէջ երկրորդ հատուած մը եւս կայ Յիսուսի Աստուծոյ Որդին ըլլալը հաստատող: Աննեմզ Նաթանայէլ, Փիլիպպոսի բարեկամը, գիտակցելով որ Յիսուս թափանցած է իր սրտին խորհուրդներուն, անմիջապէս զայն կը կոչէ Աստուծոյ Որդին: Աւետարանիչին բառերով՝ «երբ Յիսուս տեսաւ Նաթանայէլը, որ իրեն կու գար, ըսաւ անոր մասին: Ահա արդարեւ իսրայէլացի մը, որուն ներսիդին նենգութիւն չկայ: Ըսաւ անոր Նաթանայէլ. ուրկէ՞ կը ճանչնաս զիս: Յիսուս պատասխանեց. նախ քան Փիլիպպոսին քեզ կանչելը տեսայ քեզ քզնիին տակ: Նաթանայէլ պատասխանեց.

Ռաբբի, դուն Աստուծոյ Որդին ես» (Յովհ. Ա. 43-51):

Յովհաննէս առաքնաւոր արձանագրած համոզիչ տուեալները կը փաստարկեն Յիսուսի Աստուծոյ Որդին ըլլալը. ան, Յիսուս Քրիստոսի անուան հաւատալը պայման կը նկատէ փրկագործութեան համար երբ կ'ըսէ. «Աստուած այնպէս սիրեց աշխարհը, մինչեւ իր Միածին Որդին տուաւ. որպէս զի ամէն ով որ հաւատայ անոր՝ չկորսուի, այլ յաւիտեանական կեանքն ընդունի: Վասն զի Աստուած իր Որդին չորկեց աշխարհ որ ան աշխարհը դիտէ, այլ որպէս զի աշխարհ անով փրկուի: Ով որ հաւատայ անոր՝ պիտի չդատապարտուի. իսկ ով որ չհաւատայ անոր՝ արդէն իսկ դատապարտուած է, քանի որ չհաւատաց Աստուծոյ Միածին Որդիին անունին» (Գ. 16-18):

Յիսուսի մարդեղութեամբ ու անոր քարոզած ճշմարտութիւններուն շնորհիւ մարդիկ իրագրել դարձան ու ճանչցան աստուածային նկարագիրը. Քրիստոս իր վարդապետութեամբ կատարեալագործեց ու իր լրումին հասցուց կրօնա-քաղաքական ուսուցումները որոնց գործադրումը էական է ապրելու հոգեւոր կեանքը Աստուծոյ Որդիին նմանութեամբ: Աստուծոյ Որդիին հիմնած քրիստոնէութիւնը դարձած է տիեզերական կրօն՝ փրկելու համար համայն մարդկութիւնը:

ԲԱՐԳԷՆ ԹՕՓՃԵԱՆ